



Ἔτος Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΦΙΚΗ

Ἄριθ. 115

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Τιμή ετήσιας συνδρομῆς προπληρωτέα δια μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νῦν 12, δια δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπάνει τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 26 Ἀπριλίου 1881.

Ἄδικως κακίζουσι τινες τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀταξίαν, μεθ' ὧν ἡ ἡμετέρα κοινωνία ἀνεγίνωσκε καὶ ἤκουε τὰς θουρίκας ὁμιλίαις καὶ πρῶτον πάντων τῶν ἡμετέρων ῥητόρων καὶ δημοσιογράφων. Ἄδικως μεμφιμοιροῦσι σήμερον, διότι τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ ἔθνους οὐδόλως συνετράχθη ὑπὸ τῶν ἐκφωνηθέντων καὶ ἐκτυπωθέντων ἀρεισιχνίων λόγων. Οἱ Ἕλληνας συγκινοῦνται, ἀλλὰ δὲν παρφέρονται, σκέπτονται, σταθμίζουσι καὶ τὰ λεγόμενα καὶ τοὺς λέγοντας, καὶ διὰ περιεσκεμμένης διαγωγῆς μκρτυροῦσιν, ὅτι, ἀφ' ἧς ὁ ἐνθουσιασμός ἐγένετο παρ' ἡμῶν ἀγίος ἐνθουσιασμός, δὲν ἐμφιλοχωρεῖ ἐν κοινωνίᾳ ἀμαρτωλῶν. Καὶ δικαίως τάχα νὰ ἐνθουσιασθῆ τὸ ταλλίπωρον τοῦτο ἔθνος ἐν μέσῳ τῶν ἀμφιβόλων καὶ ἀντιθέτων ὑπολογισμῶν τῶν πολιτευομένων; Τὸ ἔθνος δὲν λησμονεῖ, ὅτι ἄνδρες ἀξιοῦντες νὰ διαφωτίξωσι τὴν διάνοιαν καὶ τὴν συνείδησιν τῶν πολλῶν, ἐβεβήθουν ἀθροιστικῶς, ὅτι νυκὶ μὲν τὸ ἑλληνικὸν κράτος εἶναι ὑποδεέστερον τῶν Ὀθωμανῶν καὶ ἐκκτοντακισχιλίου ἀνδρῶν ἐὰν παρτάξῃ, ἀλλ' ὅτι ἡ Ἀγγλία θέλει τὸ βοηθήσει ἐν πολέμῳ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία σπεύδουσα κατέψευσε τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ, ὅπως μὴ διασπασθῆ ἡ εὐρωπαϊκὴ ὁμοφωνία, συνταχθεῖσα ταῖς ἄλλαις δυνάμεσι, πανηγυρικῶς μετέβλεπε τὰς ἀμετατρέπτους κηρυχθείσας ἀποφάσεις τῆς συνδικεῖας τοῦ Βερολίνου. Τὸ ἔθνος δὲν λησμονεῖ, ὅτι οἱ πολιτικῆς τῶν Ἀθηναίων κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκάλουν τὰ ὀρισθέντα ἐν Βερολίνῳ ἀφάσις ὀριστικὴν καὶ τελεσίδικον, ἦν ὅμως ἀνέκοψεν ἡ Τουρκία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐκάλεισεν αὐτὴν σύμβασιν, ἣν ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ὑποκατέστησε μετ' οὐ πολὺ, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, διὰ νέας ὀριστικῆς γραμμῆς.

Μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ Βερολίνου καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγγλομανεῖς κατενόησαν, ὅτι ὁ περιάνυμος λόρδος Βήκονσφιλδ μετὰ τοῦ πρίγκιπος Βίσμπαρκ προδιεχάραξαν ὑπὲρ τῆς Αὐστρίας τὴν ἀγούσκην πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁδόν, ὅπως ἀντιτάξωσι τὴν κρατικὴν ταύτην δύναμιν τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ῥωσίαν, ἀλλὰ σήμερον οἱ αὐτοὶ βεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ ἔξοχος ἀνὴρ, ὃν ἐσχάτως ἀπώλεσεν ἡ Ἀγγλία, ἐμελέτηε νὰ ποδηγετήσῃ τὸν ἑλληνισμὸν μέχρι τοῦ Βυζαντίου, ἐφ' ᾧ, ὡς ἀξιοῦσιν, ὀφείλεται αὐτῷ ἀδίδιος εὐγνωμοσύνη.

Πρὸ τινος χρόνου ὑπερηφάνως ἐκήρυττον, ὅτι ἡ Τουρκία ἐστερεῖτο καὶ ἀνδρῶν καὶ χρημάτων καὶ σήμερον βεβαιοῦται, ὅτι μόνον ἐν Θεσσαλίᾳ κατσκοινοῦσι πεντήκοντα καὶ τέσσαρες χιλιάδες Ὀθωμανῶν.

Ἐν μέσῳ λοιπὸν τοιαύτης τῶν πολιτευομένων ἀσταθείας περὶ τε τὰς ιδέας καὶ τὰς κρίσεις, τοσούτων κυβερνητικῶν ἀντιφάσεων, παρδοχῆς ἐπισήμου καὶ ἡμιοπισήμων ἀρνήσεων, ἐν μέσῳ τοῦ ποικιλοχρόουτουτοῦ ὁμίλου τῶν πρὸ πενταετίας ἀλληλοδικδόχως πλυνόντων καὶ πλυνομένων, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παρχθῆ ἐνθουσιασμός, θάρρος καὶ τόλμη; Ὁ ἐνθουσιασμός εἶναι ψυχολογικὴ τις διάθεσις, ἀντλοῦσα τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐκ πεποιθήσεων ἠθικῶν, θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχαίων. Ὑπὸ ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ ἐνεφοροῦντο βεβαιῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν Μηδικῶν, προκινδυνεύοντες ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ὅλης Ἑλλάδος. Ὑπὸ ἀγίου ὠσαύτως ἐνθουσιασμοῦ ἐνεφοροῦντο οἱ ἀείμνηστοὶ ἄνδρες τοῦ 1821, οἱ τὴν ἐπαναστάσιν τῆς Ἑλλάδος προπαρσκευάσαντες καὶ τὸν ἀγῶνα καρτερικῶς διεξαγαγόντες ἐν μέσῳ παντοειδῶν στερήσεων, κινδύνων καὶ συμφορῶν. Ἀλλὰ σήμερον ποῦ αἱ ἐδράξει καὶ ἀρχάντοι πεποιθήσεις; ποῦ ἡ ὁμόνοια, ἡ καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυροὺς καὶ ῥωμαλέους ἀναδεικνύουσα; ποῦ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ περὶ τὰ βουλευμάτα εὐστάθεια; Ἐν τοιαύτῃ ἠθικῇ ἀνωμολίᾳ ἡ ὑπάρξις ἐνθουσιασμοῦ εἶναι φαινόμενον ἀδύνατον.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Δημοσθένους ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος τιμὴν ἀποδίδουσι τῷ ἀνδρὶ εἰκόνα χαλκὴν ἀνέστησε καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ θρυλούμενον ἐπεγράφη τῇ βάσει τοῦ ἀνδριάντος:

«Ἐπερ ἴσῃ βῶμῃ γνώμη, Δημοσθενες, εἶχες,
οὐδ' ἄν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἀρης Μκεδῶν».

Ἄλλ' οὐκί ἡμῖν, ἐάν, ἀφορμῆς δοθείσης, ἡ βῶμῃ ἡμῶν ἀποδειχθῆ ἴση τῇ ἡμετέρᾳ γνώμῃ.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Αἱ περί τινων κουτσοβλάχων ἐθνολογικαὶ ἀμφισβητήσεις μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας ὑπενθυμίζουσιν ἀκριβῶς τὰς περὶ παιγνιδίων ἐριδας τῶν παιδῶν. Τὰς τοιαύτας παιδοφιλονικίας, φίλοι ἡγετίσται Οὐρέκια καὶ Τρικούπη, τὰς δικκωνίζουσιν οἱ μεγάλοι ἐν κειρῷ τῶ δέοντι, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ τιμωροῦσι τὰ παιδάρια ὅταν πᾶρτσμπουνοῦν.

Ἐξ ὧν ἀνχινώσκωμεν ἐν τῇ Ὁρα θουρίων εἰκάζομεν, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἤρξισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτο πολεμικὸς ἐάν ἦτον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι πόρρω αὐτοῦ ὑπῆρχε πᾶσα πολεμικὴ τάσις, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν ἐξουσίαν σχεδὸν προσενεχθεῖσιν αὐτῷ ἀπέφυγεν ὑπὸ δικφόρους προφάσεις. Εἶναι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ καταστάσει, ἐν ἣ εὐρίσκειτο ὁ Ψευδο-Τίτσοβον, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρξισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι εἶναι πράγματι ὁ Τίτσοβον καὶ ὄχι ὁ ἀγύρτης κρεωπώλης Ὁρταν.

Ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν ἐνεποίησε τὸ ἄρθρον τῆς Ὁρας περὶ Ἑλλήνων καὶ Βόερς καὶ ἕτερον διάφορον τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, ἐξυμνοῦν τὰς ἀρετὰς τῶν Βόερς καὶ παροτρύνον τοὺς Ἕλληνας εἰς μίμησιν αὐτῶν. Τὸ κοινὸν ζητεῖ νὰ μάθῃ πόθεν ἡ τόση συμπάθεια τῆς Ὁρας πρὸς τοὺς Βόερς, χάριν τῶν ὁποίων μάλιστα διαστρέφει καὶ ἱστορικὰ γεγονότα περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατκλήψεως τῆς Τρηνσβαρίας ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Διὰ τί δὲν μᾶς λέγει ἡ Ὁρα νὰ μιμηθῶμεν καὶ τοὺς Κουδαίους, οἵτινες ἐπὶ ἔτη ἐπάλασσαν κατὰ τῆς κυριαρχίας τῆς Ἰσπανίας, καὶ τοὺς Περουβιανούς πολεμήσαντας ἀπεγνωσμένως κατὰ τῶν Χιλιῶν, ἐπὶ τέλους τοὺς Ἰνδούς, Ἀβυσσηνοὺς, Ἀφγανούς, Ἀσχαντεῖς, Βατούτους, Κάρρους καὶ λοιπούς, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν παντοδυνάμων Ἀγγλων; Τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν ἐν αὐτῷ τῷ ὀνόματι Βόερς. Ἀπὸς, ὅστις ἐτίμησε τὰ περιλημμένα κτήνη τοῦ κ. Τρικούπης, τοὺς βόας, καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τῶν, εἶναι εὐλόγως ἄξιος ἀπέριου λατρείας ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι οἱ ἀνχινώσται τῆς Ὁρας θ' ἀνχινώσκωσιν εἰς τὸ εἶξῃ καὶ ὄλας τὰς καθημερινὰς εἰδήσεις

ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἰδιαίτερα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀναπόκρισις τῆς Ὁρας».

Τέλος πάντων ἐγνώσθη, ὅτι ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀναποκριτὴς τῆς Ὁρας εἶναι εἰς τῶν στενογράφων, οἵτινες κατὰ νεώτερον διπλωματικὸν συρμὸν παρίστανται εἰς συνδιαλέξεις τῶν πρέσβων καὶ τηροῦσιν ἀκριβῆ πρακτικὰ τῶν κατὰ ταύτας λεγομένων.

Δυστυχῶς ὅμως, μετὰ τὴν τελευταίαν ἀκριτομυθίαν περὶ τοῦ κ. Γενναδίου, ὁ στενογράφος οὗτος ἀπεβλήθη ὑπὸ τοῦ κ. Γκῶσσην.

ὑποπτευόμεθα, ὅτι ὁ πονηρὸς Σκαπῖνος ἔλαβεν ἤδη πρὸς τῆς Κρισπροβατικῆς Αὐλῆς τὸν τίτλον τοῦ Φόν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἡγετίσται τῶν Ἑλλήνων εὐγενῶν. Διότι εἰς τί ἄλλο δύνεται ἀληθῶς νὰ χρησιμεύσῃ τὰ περὶ αὐστριακῆς δυναστείας ἄρθρα τοῦ ἢ εἰς τὸ νὰ παρεσκευάσῃ τοὺς φορολογουμένους νὰ δεχθῶσιν εὐγνωμόνως τὴν αὐστριακὴν Schlague.

Ἐκ Μολάων τὸ φῶς. Ἄν ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἐκοπίσσε νὰ ἐξευτελίσῃ τὸ ἔθνος πρὸ τοῦ κόσμου, ὁ χονδράνθρωπος τοῦ Φιγαρῶ ἐπτυσεν αὐτὸ κατὰ πρόσωπον ἐν μέσταις Ἀθήναις. Ὁ Μολαίτης ἔλυσε τὸ ζήτημα τῆς διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπνευλημμένα συνεκροτήθησαν ὑπουργικὰ συμβούλια. Εἰς αὐτὸν ὑπέλοιπον τὴν τοιχοκόλλησιν τῶν χερτῶν εἰς τὰς τριόδους, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ἀντὶ τοιχοκαλλήσεως αὐτὸς ἐπρότεινε πανόραμα μὲ εἰσοδόν. Κρῖμα, ὅτι, ἀντὶ νὰ τροποποιηθῇ, δὲν ἔσχευεν ἡ γνώμη τοῦ καὶ δὲν συνεπληρώθη διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ μετὰ τῶν δικτόρων του. Θὰ ἡμιλλάτο τὸ θέμα πρὸς τοὺς Ζούγ-Ζούγ.

Ἦτο γνωστὸν, ὅτι δύο εἶχε φανερά ἐπαγγέλματα ὁ κ. Π. Νὰ εἶναι τμηματάρχης καὶ πανηγυριστῆς πικρὸς νεκροῦ, οὐ τινος ἢ ἐλευθεριότης τῶν συγγενῶν ἔφρασε μέχρι τῆς θυσίας 28 δραχμῶν. Ἦδη ἀνέλαβε καὶ ἄλλο ἐπάγγελμα, νὰ ἀναδεικνύῃ λογίους καὶ συγγραφεῖς τοὺς νεοσοῦς τοῦ ἐκ Μολάων ὑπουργοῦ. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ἐπάγγελμα προϋποτίθησι καὶ μίαν νέαν ἀρετὴν ταύτην: νὰ ἀκούῃ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ ἀνχινώσῃ μὲ τὰ ὦτα, καὶ νὰ κρίνῃ μὲ τὴν κοιλίαν.



Δημόσια θεάματα.

Ἐκτακτος εὐεργετικὴ παράστασις ἐν Ἀράτῃ τῆς Σαλαμίνος ὑπὲρ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Νευτικῶν.

Τὸ κατδρομικὸν Ναύαρχος Μιαούλης θὰ φωτισθῇ δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ δὲ τορπιλλοφόροι θὰ ἐκτελέσουν πειρίεργα παιγνίδια.



ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΓΙΣΜΑΤΑ

Καίτοι ο *Άσμοδαϊος* δὲν ἀναμιγνύεται τὸ παράπαν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ, ἐν τούτοις ἠθάνθη δικβολικὴν περιέργειαν διὰ τὰ οἰκογενειακὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ *Αἰῶνος* καὶ τῶν μετόχων του.

Ἐμαθε λοιπόν, ὅτι μετὰ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τέσσαρας *κόλλας* ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τοὺς μετόχους ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως, οἱ μέτοχοι, φοβηθέντες τὴν ἀποστολὴν δευτέρως τοιαύτης ἰσομεγέθους, ὡμολόγησαν, ὅτι ἔχουσι πληθῆρες ἀδικον. «Μίαν ἔτι τοιαύτην ἐπιστολὴν καὶ ἀπωλόλαμεν», εἶπον. Ἡ φλυαρία ἀνεκνήρυθη ἡ ζωὴ τοῦ *Αἰῶνος*.



Ἄλλ' ἐκεῖνο, δι' ὃ εἶναι ἀσυγχώρητος ὁ κ. Κουμουνοῦρος εἶναι, ὅτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς εἰρήνης ἢ τοῦ πολέμου προεξώφλησε τὴν γνώμην τοῦ *Αἰῶνος*, ἐνῶ καὶ διὰ μόνου τοῦ θυμωτοῦ τούτου ἐντύπου ἠδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ καταβάλῃ τὴν ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν, ἀφοῦ εὖ *Αἰῶν* δὲν ἐπτοήθη ὑπὸ δύο βασιλείων, οὐδ' ὑπὸ τῆς λόγῃ παραφερομένης κυβερνήσεως, καὶ κατίσχυσε ἀμφοτέρων... ».

Ἀπέναντι τοιαύτης δυνάμεως, ἄς τὰ βάλῃ κάτω ἡ φλύαρος *Ἔρα*.



Ἐπειδὴ ὁ *Αἰῶν* ὠνόμασε κωμικὰ πρόσωπα τοὺς πρῶην μεγαλοπρεπεῖς πολίτας μετόχους, ὁ *Άσμοδαϊος* ἔχει τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ἂν ἦσαν ἐξ ἀρχῆς τοιαῦτα ἢ ἐγέναν μετὰ τὰ κακιώματα.



Ἄλλοτε ἡ Τουρκία ἠξίου, ὅτι δύναται ν' ἀντιταχθῇ εἰς ἐπτὰ *Κεράλιδες*, ἤγουν βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας. Ὁ *Αἰῶν* ἐκήρυξεν, ὅτι ἀντετάχθη ἤδη πρὸς δύο, ὥστε τῶ μένουσιν εἰσέτι πέντε, ἵνα ἐξισωθῇ πρὸς τὸν Σουλτάνον.



Ἔρατος καὶ ὁ διθύραμβος τοῦ *Αἰῶνος* «Τί ἔδει νὰ πράξωμεν». Πλὴν διατὶ τοιούτους μαργαρίτας ποιητικούς γράφει εἰς γλῶσσαν πεζὴν, ἀντὶ ν' ἀπαθηνάτιση αὐτοὺς δι' ἀναλόγου στιχοουργίας; Μὴ τυχὸν πτοεῖ τὸν ἔνθον, τὸν ἔνθεον συνάδελφον ἢ ἔλλειψις ἴσως ἔξωθεν περὶ τὸ στιχοურγεῖν; Ἄλλ' ὁ ὑψιβρεμέτης ποιητὴς κατορθοῖ πάντοτε νὰ περιβάλλῃ τὰς ἰδέας του διὰ τῆς ἀρμοζούσης αὐταῖς μορφῆς. Κατὰ τοῦτο περισπούδαστον ἀφῆκε παράδοσιν ὁ ἀδίκως εἰς λήθην περιελθὼν ἐθνικὸς Βάρδος Ἐξαρχόπουλος. Ἄδικον τῶ ὄντι νὰ μὴ ἀναφέρωσιν αὐτὸν οἱ σύγχρονοι

παμπληθεῖς τῆς σχολῆς αὐτοῦ μαθηταί, οἱ τοσαῦτα οὖροντες εἰς τὴν ἔμπνευσιν ἐκείνου ἀριστουργήματα.

Πατρίς!.. φλάμπουρο!.. δόξα!.. Ἑλλάς!.. Ἄερ μπάλερ!..



Κρίμα, ὅτι καμμία ἐταιρία ἀσφαλιστικὴ τῆς ζωῆς δὲν ἐσκέφθη ἐγκαίρως νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν περιουσιῶν κυβερνητῶν μας πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων των. Θὰ εἶχε σήμερον διακόσια πενήντα ἑκατομύρια σωστὸν κέρδος καὶ θὰ τὰ ἐμοιράζοντο μετ' αὐτῆς οἱ ἀξιότιμοι πολιτικίσκοι μας, οἵτινες ἔκριναν δέον νὰ μᾶς ἀναδείξωσιν ἔθνος ἐξ ὄλων τῶν ἔθνων τὸ τὰ πλείονα δαπανήσαν ὑπὲρ τῆς υγιείας καὶ εὐεξίας του.



Ὁ Χατζῆ - Κρούχ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Βενή - Ζούγ - Ζούγ, ἀνεκνήρυθη φιλέλληρ. Εἰξεύρετε διατὶ; Διότι ἡ σκόνη τῶν Ἀθηνῶν τῶ ὑπενθυμίζει ζωηρῶς τὴν φίλην αὐτῶ πατρίδα Σαχάραν.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρὸς τὸν κ. Σωτηρόπουλον, ὑπουργὸν δύο ὑπουργείων.

Τὴν ὀπισθοχώρησιν πρὸ πολλοῦ εἶδομεν, ἀλλὰ περὶ αὐτοχειρίας οὐδὲν ἐμάθομεν. Πληροφορήσατε ἡμᾶς τί ἀπέγινεν αὕτη.

Οἱ ἐν τῇ Βουλῇ ἀκροαταὶ
τοῦ περὶ αὐτοχειρίας τῆς Ἑλλάδος λόγου σας.



Ὁ Ζαχαροπλάστης κ. Χρήστος Γρηγοῦρας, ἔχων τὸ κατάστημά του ἐν ὁδῶ Σταδίου ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, κατασκευάζει κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον πάντα τὰ γνωστὰ γλυκίσματα.

Ἐπίσης παρασκευάζει γλυκίσματα τῆς τραπέζης, ἤτοι κρέμας ἐκ νωποῦ βουτύρου, πουδίγκκας καὶ ἄλλα εἶδη. Ἡ τηρουμένη καθαρότης, ἡ καλὴ ἐκλογή τῶν ὑλικῶν καὶ ἡ εἰδικότης τοῦ τεχνίτου ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἀρίστης ποιότητος τῶν τοῦ Ζαχαροπλαστείου τούτου εἰδῶν.

Δέχεται παραγγελίας διὰ γάμους, συναναστροφάς, γεύματα, χοροὺς κλπ., ἐκτελουμένας ταχέως.